

A MAGYARORSZÁGI
METHODISTA EGYHÁZ
PÉCSI KÖRZETE

HÍRLEVÉL

XXIII. évfolyam 4. szám

2019. április

„Jézus Krisztus mondja: Íme én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.”

Máté 28:20

Útmutató szerinti 2019. Évi Jelige

„Törekedj békességre, és kövesd azt.”

Zsoltárok 34:15

Egyházunk 2019. Évi Jeliséje:

„Az ajtó előtt állok és zörgetek!” Jelenések 3,20

Tervezett áprilisi programjaink:

7-én, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor **úrvacsorai istentisztelet: Okkultizmus és szabadulás (5 Mózes 18,10-11)**

14-én, **Virágvasárnap** 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet:

Legyen hitetek Istenben! (Márk 11,1-25)

19-én **Nagypénteken** 10 órakor **ébredési imaóra**

20-án, Nagyszombaton **Hajléktalan szolgálat**

21-én, **Húsvétvasárnap** 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet:

A feltámadás ereje (Lukács 24,36-40)

25-28-ig Évi Konferencia lesz az óbudai egyházközpontban

28-én, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet: **Mi az újjászületés? (1 Péter 1,3-9)**

Rendszeres programjaink:

Kedden 17 órától **Drávaszabolcson Bibliakör** van a Faluházban
(Köztársaság tér 2/b.)

Szerdán 17 órakor **házi csoport** van Pécssett (változó helyszínnel)

Csütörtökön 17 óra **bibliórát** tartunk Hidason

Pénteken 18 órakor **Alpha kurzus** van

Vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10⁰⁰ órakor **istentisztelet** van Pécssett,
15⁰⁰ órakor Hidason

Első vasárnapokon **Úrvacsorai istentisztelet** van.

Minden harmadik vasárnap **Siklóson** 18 órakor **istentiszteletünk** van az evangélikus imaházban.

Az esetenkénti időpontváltozásokról lelkészünknel lehet érdeklődni.

Média hírek

Április 26-án, pénteken **Methodista félóra műsor** lesz a Kossuth Rádióban 13 óra 30 perckor.

Születésnaposoknak

Ha Isten vezet engem, hű maradok a hitben, reményben, szenvedésben. Ha mellettem áll erejével, vajon mi tudna elszakítani tőle? Türelemmel belé kapaszkodom: amit Isten tervez velem, az mind a javamat szolgálja.

L. Gedicke

Kívánjuk, hogy tapasztalják meg ezt a mindennapjaikban!

Információ 1+1%-kal kapcsolatban

Köszönetet szeretnénk mondani az elmúlt év elején az állam felé fizetett adójának felajánlható 1-1%-ért.

A **Magyarországi Metodista Egyház** javára 1463 fő rendelkezett az szja 1%-áról, ez 8.165.101,-Ft támogatást jelent.

A **Márta Mária Alapítvány** részére 122 fő rendelkezett az szja másik 1%-ról, ez 501.111,-Ft bevételt jelentett a kaposszekcsői időseket ellátó szociális intézménynek.

Nagy szükségünk van a szolgálat végzéséhez ezekre a felajánlásokra!

Mindenkinek köszönjük!

Idén is kérjük, segítse munkánkat a felajánlható 1-1%-kal, esetleg ismerősei figyelmét is felhívhatja erre, akik másoknak nem ajánlják fel! Azok is nyilatkozhatnak erről, akiknek **nincs adóköteles jövedelmük**, mert az összeg szétszétasakor a felajánlók létszámát is figyelembe vesszük.

Magyarországi Metodista Egyház technikai száma: 0073

Az egyházunk öregek otthonát támogató

Márta-Mária Alapítvány adószáma: 19231945-1-17

Ott függ a néma bárány

Ott függ a néma bárány:
A vére földre hull,
Míg dúl körül az ármány,
S a tömeg zúg vadul.

Szent arcát ütleg éri,
és hull reá a vád,
S ő szelíd hangon kéri
Az ég bocsánatát.

Úgy fáj a szívem, nézve
E koronás királyt,
Mert rút tövis az éke,
S testét kín járja át.

Én térdre hullva kérdem:
Ó mért szenvedsz, miért?
Ő választ ad szelíden:
Tengernyi bűnödért.

Most hogy rebegek hálát
A megnyílt öt sebért,
Hogy adta bűnöm árát
Elrontott éltémért?

Ím magamról lemondok,
Övé egész valóm.
Így leszek véle boldog,
Hisz ő az üdvadóm.

GERZSENYI SÁNDOR

De még ha a halál ezer éjszakája borulna is a Golgotára, és a pokol hazug hatalmai győzedelmeskednének közel, s távol, Krisztus akkor is győztesként törné át a halál kapuját. Kivezeti onnan az életre azokat, akik nélküle a halál gyermekei lennének.

F.V. BODELSCHWINGH

Húsvét

Miért keresnéd Őt a sírba
Hisz nincsen ott, mert nem halott.
Halál bilincse szétszakítva,
Az Úr Jézus feltámadott!

A Golgotán volt az ítélet,
Ott győzte le a bűnt s halált.
A sírből most kikelt az élet,
Az ígéret valóra vált!

A Golgotán Ő meghalt érted,
Ó bűnös szív, ezt ne feledd.
A Golgotánál hajtsd meg térded,
És sírva sírj bűnöd felett.

De nagypéntekre jött a húsvét,
Örülj, ujjongj bűnbánó szív,
Az Úr életre kelve ismét,
Örökre él s életre hív!

SZABOLCSKA MIHÁLY

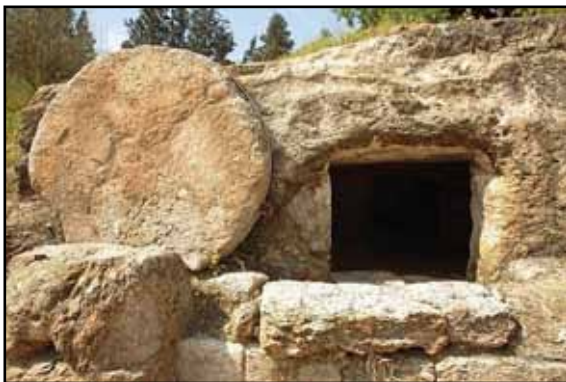
Hogyan látjuk a húsvétot?

“A hét első napján, korán reggel, amikor még sötét volt, a magdalai Mária odament a sírhoz, és látta, hogy a kő el van véve a sírbolt elől. Elfutott tehát, elment Simon Péterhez és a másik tanítványhoz, akit Jézus szeretett, és így szólt hozzájuk: „Elvitték az Urat a sírből, és nem tudjuk, hova tették!” Elindult tehát Péter és a másik tanítvány, és elmentek a sírhoz. Együtt futott a kettő, de a másik tanítvány előrefutott, gyorsabban, mint Péter, és elsőnek ért a sírhoz. Előrehajolt, és látta, hogy ott fekszenek a lepedők, de mégsem ment be. Nyomában megérkezett Simon Péter is, bement a sírba, és látta, hogy a leplek ott fekszenek, és hogy az a kendő, amely a fején volt, nem a lepleknél fekszik, hanem külön összegöngyölítve, egy másik helyen. Akkor bement a másik tanítvány is, aki elsőnek ért a sírhoz, és látott, és hitt.” János 20,1-8

Kétezer éves, rengetegszer hallott történet ez, amit most a Bibliából idéztem. Sajnos annyira hozzászoktunk a jól ismert szavakhoz, hogy nincs is benne számunkra semmi meglepő, különleges. Átsiklik rajta a szemünk, amikor újra elolvassuk. Pedig János evangélista itt a görög nyelv különleges árnyalatával, szinte izgalmas fokozásával írja le a húsvéti élményt. Olyan valamire szeretnék benne rámutatni, amit csak a Biblia eredeti nyelvének valamelyes ismeretében lehet észrevenni. Három szereplője van a történetnek: Mária, Péter és János. Mind a háromról azt olvassuk, hogy húsvét reggelén odamegy a sírhoz, és mind a hárommal kapcsolatban ismétlődik ez a szó, hogy „látja”. Így van ez a magyar fordításban. De az eredeti görög szövegben nem! Ott háromféle, egymástól nagyon különböző látásról van szó. Arról, hogy mind a három tulajdonképpen ugyanazt látja, de mind a három másképpen látja ugyanazt, ti. a megnyílt sírt. Vagy így is mondhatnám: mind a három ugyanazt nézi, de mind a három mást és mást lát! Tehát tulajdonképpen azt a kérdést lehetne fölvetni ezzel a történettel kapcsolatban, hogy ki hogyan látja a húsvét titkát, ki mit lát benne?

1) Tehát először **Mária Magdaléna**: *“odament a sírhoz, és látta, hogy elvétellett a kő a sírről”* (János 20,1). Itt egy olyan szót használ János, ami olyanformát jelent, hogy valaki néz valamit, de tulajdonképpen nem lát semmit! Csak azt látja,

ami egy külsőleges, felületen odapillantásban éppen látható. Azt, hogy valami történt, hiszen a kő el van hengerítve a sírkamra bejáratából. De hogy mi történt valójában, azt már nem is gondolja végig. Talán ellopták az Úr holttestét? Csak meg-

borzongatja a lelkét valami érthetetlen titok. Nem is töpreng rajta, hol itt az igazság, hanem izgatottan elfut a sírtől, hátat fordítva a titokzatosságnak, és siet vissza, ahonnan jött. Lelkében ottmaradt egy megoldatlan rejtély. El se jut addig a gondolatig, hogy Jézus feltámadott!

Ma is vannak sokan, akik úgy jönnek húsvét reggelén ide a templomba, hogy tulajdonképpen nem látnak semmit a húsvét igazi titkából. Csak a külsőségeket látják, azokat a kedves, népi szokásokat: piros tojást, kedélyes locsolkodást, tavaszi hangulatú ünnepet, ami úgy kiemeli ezt a két napot ilyenkor a hétköznapok egyhangúságából. Talán ott van a szívükben valami bizsergés, valami érthetetlen titokzatosság sejtelve. Az a gondolat, hogy valaminek mégiscsak történnie kellett, letagadhatatlanul, hiszen még ma is, kétezer esztendő múltán is megmaradt az a szokás, hogy rengeteg ember tódul ilyenkor a templomokba. Ünnepet szentelnek az egész világon annak az emlékére, ami azon az első húsvét reggelen történt. De hogy az mi volt igazán, és hogy annak mi a jelentősége számukra, azt már nem is gondolják végig. Hallják ugyan, hogy valaki föl-támadt a halálból, talán ez meg is borzongatja egy kicsit a lelküket. De hogy ez valóban így történt-e, vagy csak azért hirdetik, mert ilyenkor így szokás, így illik, azon már nem töprengenek. Vége a húsvéti istentiszteletnek, hátat fordítanak a titokzatosságnak, és sietnek vissza élvezni a finom húsvéti sonkát, meg az ünnepnapok adta kellemes pihenést. Vajon nem úgy van-e, hogy sokszor csak ennyit látunk az egész húsvétból? Ez bizony nem sok! Sőt, semmi! És de sok templomba járó embernek ennyi is elég!

2) **Péter apostol** már többet lát: *“bement a sírba, és látta, hogy a lepedők ott vannak. És a keszkenő, amely az ő fején volt, nem együtt van a lepedőkkel, hanem*

külön összegöngyölyítve egy helyen” (6-7. vers).

Itt a látás kifejezésére olyan szót használ János, ami már többet jelent az előbbinél. Ez már teoretikus látás, a kereső lélek kutató látása, a kritikus szellem vizsgálódása,

amikor valaki utánanézi a dolgoknak, és mérlegelve szemléli, amit lát. Az ottmaradt halotti lepel és az összehajtogatott keszkenő láttán megpróbál következtetni, hogy mi is történt itt tulajdonképpen. Elgondolkodik rajta, és próbálja megfejteni a titkot.

Ma is vannak sokan, akik így akarják látni a húsvét titkát. Teoretikusan, elméletileg, boncolgatva, elgondolkodva rajta, a józan ész magyarázatát

keresve rá, megpróbálva érthetővé tenni az érthetlent. Én is sokáig fennakadtam az ilyenfajta látáson. Mindenáron logikai úton akartam nyitjára lelni Jézus feltámadása titkának! De sehogy sem fért a fejembe! Különösen a múlt század racionalista teológiája dolgozott ki sokféle elméletet a feltámadás magyarázatára. Az ún. szubjektív vízió elméletétől az ún. objektív vízió elméletig mindenféle elképzelés született a dogmatikus agyakban, hogy valamiképpen ésszel is fölfoghatóvá váljék az ésszel fölfoghatatlan! Mondanom sem kell, hogy a nagy igyekezet közben egészen elsikkadt maga a csoda, a húsvét igazi lényege. Ilyen teoretikusan látnak ma is azok, akik egy húsvéti prédikációnak csak egy emberi gondolatmenetét „látják” meg. A lepedőket, meg a gondosan összehajtogatott keszkenőt, és utána esetleg megvitatják magukban, vagy egymás között, hogy ez vagy az a gondolat milyen jó volt, vagy éppen nem volt jó. Szívesen elvitatkoznak a húsvét titkán, mondván: nekem is megvan a magam elgondolása a dolgokról. Te vajon nem így látod Jézus feltámadásának titkát? Emberi spekulációkban?

3) Jánosról is azt olvassuk: *“Akkor bement a másik tanítvány is, aki elsőnek ért a sírhoz, és látott, és hitt.”* (8. vers). Itt a látás kifejezésére olyan szót használ a krónikás, ami tulajdonképpen olyanformát jelent, hogy túllát a pusztán szemmel láthatókon, a külsőségek mögé lát, meglátja, megragadja a lényegét! Ez valahogy a belső látás, a hit szemével való látás! Ezért jegyezték fel Jánosról, hogy „Lát és hisz vala”. Ez az igazi látás, a húsvéti élményt megragadó hit „látása”. János már azt látja meg, hogy Jézus a lepedőkkel, meg a keszkenővel együtt a sír és a halál hatalmát is összehajtogatta, fölszámolta, félretette örökre! János nem töpreng, nem akarja megfejteni a titkot. Ő magát a titkot látja, azt, hogy Jézus legyőzte a halált! Ugyan még nem látja a feltámadott, élő Jézus valóságát, de már hiszi! Átborzong a lelkén a felséges bizonyosság, hogy Jézus, akit megöltek, él! Feltámadott a halálból!

Ez az igazi húsvéti élmény! Isten Igéje most arra szólít fel bennünket, hogy lássunk túl mi is a húsvéti ünnepek külsőségein, kedves népi szokásain. Lássunk túl az elképzeléseinken, teóriáinkon és világnézetünkön, amelybe nem fér bele a feltámadás csodája! Lássunk túl a Biblia betűin,

sőt ezen a prédikáción is! Hiszen nem ez a fontos, hanem az a Valaki, Akire az egész ünnep, meg a Biblia, meg minden prédikáció mutat: az élő Jézus! Hagyjuk, hogy belénk áradjon a nagy isteni csoda, hogy Jézus él! Ne megérteni akarjuk a feltámadás csodáját, hanem hinni! Megérteni nem lehet, de hit által megélni, átélni igen! Merjük hát hinni! A hit az igazi látás! A hit közvetlen látás, a lényeg megtapasztalása!

Tehát az egész húsvét azt hirdeti, hogy Jézus él! Hát nem él? Dehogynem! Hiszen most is itt van az élő Jézus egy darabja, itt lüktet ebben a gyülekezetben! Mi, ahogyan most így itt vagyunk, az élő Jézus testének egy darabja vagyunk. Ebben az ígéhirdetésben, amelyik Ő róla szól - halljátok csak: Ő maga szól! Annyira él, hogy ím, meghív az asztalához, vendégül lát bennünket! A saját testét és véréát adja lelket erősítő táplálékul a kezünkbe, a szánkba! Lássunk hát, és higgyünk, ahogyan János ott a nyitott sírnál látott és hitt! Igen, lássunk túl a mindennapjaink órló gondjain, és higgyünk Jézusban! Higgyünk Jézusban, Aki megígérte, hogy gondja van reánk! Lássunk túl bűneink fenyegető kísértésein, és higgyünk Jézusban, Aki győzelemre segíthet felettük! Lássunk túl a megoldhatatlannak látszó problémáinkon, és higgyünk Jézusban, Akinek van hatalma lecsendesíteni a vihart! Lássunk túl a lelkünket megülő szomorúságon, és higgyünk Jézusban, Aki meg tud vigasztalni! Lássunk túl az élet sokszor oly zűrzavaros értelmetlenségein, és higgyünk Jézusban, Akinek adatott minden hatalom mennyen és földön! Lássunk túl a gyász nagy fájdalmán, és higgyünk Jézusban, Aki azt ígéri: „Én vagyok a feltámadás és az élet: aki hisz énbennem, ha meghal is, él” (János 11,25). Sőt, lássunk túl a halál ijesztő sötétségén is, és higgyünk Jézusban, Aki ott áll a halál mögött, várva bennünket üdvözítő szeretetével!

És még tovább: Ha ez az a Jézus, Akit az emberek gonosz kezeikkel keresztfára feszítve megöltek, akkor lássuk meg ebből azt is, és higgyük, hogy íme, a szeretet erősebb, mint a gyűlölet, a Krisztusi szelídség és jóság erősebb, mint az emberi erőszak és gonoszság. A kegyelem hatalmasabb, mint a bűn, az élet nagyobb hatalom, mint a halál! Mert lám, Jézus Krisztus kiirthatatlan e világból! Ez pedig azt jelenti, hogy akkor van értelme küzdeni minden jó és igaz ügyért ezen a földön. Akkor érdemes tisztának lenni, becsületesen élni, szeretni, szolgálni, az életet fenyegető halálos erőkkal szembeállni. Hiszen ha Jézus nem a halottak, hanem az élők között van, akkor lehet Rá számítani, akkor Isten azoknak a pártján

van, akik látják és hiszik azt a boldog jövődőt, amely Jézus feltámadásával már elkezdődött, és annak megvalósulásáért jó reménységgel munkálkodnak!

Különösen nagy jelentősége van ennek az aktív húsvéti látásnak és hitnek éppen ma, amikor a kozmikus pusztulás réme, az élet értelmetlenségének a látása, az a bénító érzés, hogy úgymint minden hiába, az atomkor megnövekedett veszélyeivel fenyeget. A húsvét éppen azt hirdeti, hogy a halál elveszítette központi jelentőségét, és helyette az Élet Fejedelme, Jézus került a középpontba! Aki, mint János apostol, húsvéti szemmel lát és hisz, az megszabadult a halál bűvöletéből! Aki húsvéti szemmel lát és hisz, az a csüggedések és megfáradások idején is mindig megtalálja az új erők forrását abban a boldog bizonyosságban, hogy Jézusé az utolsó szó, Jézusé a jövő!

János evangélista így látta és hitte Jézus feltámadását. Ezért tudott később - amint elterjedt róla a hír mindmáig - a szeretet apostolává lenni! Bár elmondhatnánk mi is, hogy most már az én lelkem is lát és hisz! És a diadalmas húsvéti látás és hit erejével tudnánk mi is a szeretet apostolai-ként elmenni innen! Ki a világba, az emberek és a hétköznapi világába!

JOÓ SÁNDOR 1970. HÚSVÉTJÁN ELMONDOTT PRÉDIKÁCIÓJA („JOOSANDOR.HU”)

Az Úr az én pásztorom

Egy pásztor, aki teljesen én értem van

A juhok nyáj-állatok. Ez azon okok egyike, amiért nem vesszük jó néven, ha juhokhoz hasonlít minket valaki. Az, hogy egy pásztor csak egyetlen juh érdekében van itt, látszólag nem illik a képbe. Emiatt a Bibliában, és annak környezetében, ezt a hasonlatot leginkább a király és népe, vagy Isten és Izráel közti viszonyra vonatkozóan alkalmazzák.

Azonban Jézus az egyik példázatában a következő kérdést teszi fel hallgatóinak: „Ha valakinek közületek száz juha van, és elveszít közülük egyet, vajon nem hagyja-e ott a kilencvenkilencet a pusztában, és nem megy-e addig az elveszett után, amíg meg nem találja?” (Lukács 15:4) Az embernek az a benyomása, hogy Jézus elvárja az őt hallgatóktól, hogy mindnyájan rábólintsanak, és azt mondják: Igen, ezt teszi egy jó juhász!

Így cselekszik Isten is, mondja Jézus a példázatában. Minden egyes ember fontos a számára, mindenkiről személyesen gondoskodik.

Ez a tapasztalat áll a zsoltóárunk szavai mögött. Ebben az illető teljesen személyesen vallja, hogy: Az Úr az én pásztorem! Izráel Istene, mennynek és földnek teremője az én Istenem! Nem én vagyok az egyetlen, akiért jelen van. Azonban úgy gondoskodik rólam, mintha én lennék az egyetlen.

Ezt egyébként az Ószövetségben alig meri valaki mondani. Jákobról azt olvassuk, hogy élete végén annak az Istennek az áldását adja tovább unokáinak, „aki pásztorem mióta csak vagyok, mind a mai napig.” (I. Mózes 48:15) De nem csak Isten népének egészen nagy alakjai mondhatják ezt.

A 23. Zsoltár sem csak Dávidra érvényes. Ez a vallomás, hogy az Úr az én pásztorem, bátorítani szeretné mindazokat, akik ezt a zsoltóárt olvassák és imádkozzák, hogy teljesen erre a Pásztorra bízzák magukat. Nála jó kezekben vannak.

... nem szűkölködöm.

Minden szükségessel ellátva

„Tulajdonképpen mindenem megvan, amire szükségem van”, mondta a beszélgető partnernőm, de közben elgondolkodóvá vált. Ez ideig ugyanis vehemensen panaszkodott arra, hogy mi mindene van a szomszédjainak és ismerőseinek, és neki pedig nincs meg. „Mi hiányzik önnek valójában?” Ez elgondolkasztotta, és utána még jót beszélgettünk arról, hogy ne engedjük meg azt, hogy a mások által birtokolt dolgok békétlenséget okozzanak nekünk.

Amikor az imádkozó a zsoltóárban azt mondja, hogy nem szűkölködöm, vagy pontosabb fordítással: nem szenvedek hiányt, akkor az nem azt jelenti: mindenem megvan, amit csak kívánok magamnak. Itt valódi hiányról és nélkülözésről van szó. Az imádkozó azt tanúsítja, hogy sohasem szenvedtem az éhségtől, mindig volt ruhám, amit felvegyek, és mindig volt fedél a fejem felett. Nem mindig volt meg minden bőségesen, néha szűkösek voltak a dolgok, de valódi nélkülözések nem értek el engem. Ezt nem mindig tudatosítjuk magunkban. Ezt fel kell idézni az emlékezetünkbe, mint ahogy azt Izrael sivatagi vándorlása után is tenni kellett: „... és nem szűkölködtél semmiben” (V. Mózes 2:7).

Akkor is tudták, hogy ezt nem mindig mondhatta el mindenki. Voltak éhezések, és voltak szegények, akik nem rendelkeztek a legszükségesebbekkel sem. Felettük sem siklik el a tekintet. Nagyon fontos feladat, hogy segítséget kapjanak. De az akkori és a mai kor legtöbb emberére mégiscsak az érvényes, hogy Isten jóságának hála, a valódi nélkülözéstől megkíméltettek. Bizonyára helytelen, ha azt nézzük, hogy másoknak több van, és ez meggátol bennünket abban, hogy hálásak legyünk azért, amink van. De ugyanúgy nem lenne helyes az sem, ha mások nélkülözése miatt magunkra nézve nem ismernénk el, hogy: Isten mindig jól ellátott engem, elkerült a nélkülözés. Bízom abban, hogy Isten a jövőben sem fog megfelejtkezni rólam, és megadja azt, amire szükségem van.

DR. WALTER KLAIBER: „ISTEN OLTALMÁBAN
CÍMŰ KÖNYVÉBŐL
FORDÍTOTTA SCHAUERMANN M. HENRIK

A jó pásztor, mint ajtó

Márciusban a harkányi kórházban voltam három hetes kezelésen, amely során vasárnapokat is ott kellett töltenem. Vasárnap délelőtt a helyi református gyülekezet istentiszteletén vettem részt. Bereczky Ildikó lelkipásztor a fent idézett igehelyek alapján prédikált. A következőkben a nekem sokat jelentő gondolatait szeretném megosztani.

Izraelben Jézus idejében a pásztorok tavasztól őszig kint vannak a mezőn, és legeltetik nyájukat. Éjszakánként karámba terelik a juhokat. Ez egy kerítéssel körbe zárt terület, amelyen csak egy szűk ajtónyílás van, ahol a juhok egyenként tudnak bemenni, így a pásztor könnyen meg tudja számolni őket. Mindegyiket ismeri, és ha valamelyik hiányzik, tudja, hogy melyik után kell mennie, hogy megkeresse azt.

Amikor a juhok éjszaka a karámban vannak, a pásztor az ajtónyílásban fekvő pihen, így védi meg a juhokat a kívülről besurranni akaró ellenségtől.

Ebben az idézett igehelyben Jézus magáról úgy beszél, hogy ő a jó pásztor, és ő az ajtóról.

Csak rajta keresztül tudunk bejutni a védelmet adó helyre. A külső veszélyeket Ő hárítja el, a gonosztól Ő szabadít meg. A karámban lévőkkel a pásztor tudta nélkül nem történhet semmi. A karámhoz tartozóknak a másik nagy áldása, hogy Jézuson keresztül láthatják és értelmezhetik a külvilágot.

Kívánom mindnyájunknak, hogy hűséges követői legyünk jó pásztorunknak, az Úr Jézusnak.

SCHAUERMANNÉ MÁRTI

A persely mellett

Ez az eset több évtizede, még akkor történt velem, amikor egyetemre jártam, mégis világosan él bennem, és ma is meghatározó az adakozásaimban. Akkoriban a tíz forintos is papírpénz volt, a metro- és villamosjegy pedig egy forintba került csupán...

Csütörtök esténként a Kálvin téri gyülekezetbe jártunk istentiszteletre, ahol teológus hallgatók hirdettek ígét, és jórészt belőlük állt a hallgatóság is. A záróének után néhányan maradtak még egy kis beszélgetésre, és a gyülekezeti terem felé indultak. A többiek pedig a főbejáraton keresztül távoztak, ahol a persely is állt. Amikor elmentünk mellette, a mögöttünk jövők is láthatták, hogy teszünk-e a perselybe pénzt, vagy sem. Volt, aki nem tett. Nem tudtuk miért, talán nem futotta a szűkös ösztöndíjból.

Aznap este hozzám is elkezdett beszélni a kísértő. „Csak egyetlen tíz forintosod van, ha beleteszed a perselybe, nem marad reggeli kávéra.” Hétvégén bérlettel haza tudok utazni, de honnan lesz pénzem kávéra? Fontos volt a reggeli feketém, hiszen igazából arra nyílt ki a szemem, ha a jó meleg dupla lecsúszott a torkomon. „Inkább nem teszek a perselybe” - gondoltam. - De mit szólnak a mögöttem jövők? Hasonló helyzetben máskor is elröppent a megjegyzés: „Nocsak, neked itt bérleted van?” ezt nem szerettem volna hallani. De jobban zavart, hogyha a társaim nem is veszik észre, vajon mit szól Isten? A szüleimtől gyakran hallottam: Isten szeme mindent lát - akkor ezt is! Elszégyelltem magam. Betettem a

perselybe a tízesemet azzal a sóhajjal, majdcsak meghív valaki egy kávéra reggel.

Amint a szállásomra értem, a házinénim egy ajánlott levéllel fogadott. Néztem a feladót: nagynénemtől érkezett, aki disszidált. Mi lehet a baj? - futott át rajtam. Erősebben kezdett verni a szívem, izgatottan téptem fel a borítékot. A szép gondosan összehajtott levélpapírból egy csekk hullott a padlóra. Egy húsz dolláros csekk! Most szégyenültem meg igazán. Hiszen én az előbb a tízesem miatt aggódtam, s lám, Isten a sokszorosát adta vissza! A másnapi kávégondom ugyan nem oldódott meg, hiszen a csekket még be kellett váltani - de volt pénzem!

Elgondolkodtam ezen a próbán: amikor én gondolatban a tízesemért harcoltam, Isten már régen feladatta nagynénikémmel a csekket! Hamarabb elkészítette az ő adományát, mint én az enyémet.

Egy életre megjegyeztem: Isten mindig megelőz bennünket a szeretetével, hogy ezt érezve szeretni tudjunk, önzetlenül. Nénikémnek sokat takarékoskodva kellett megteremtenie az egzisztenciáját egy idegen világban, ahol nem számíthatott senkire. Ha ő gondolt rám, amikor se születésnapom, se ünnep nem volt éppen, azt jelentette: Isten eszébe juttatott. Ő készítette el szívében, hogy az a csekk éppen időben ideérjen.

Isten az áldását hamarabb elkészíti, mielőtt mi odaadhatnánk, amit Ő megáld. Ez szabadít fel bennünket a szűkmarkúságból, a zsugoriságból, a magunk erejének, vagyonának túlértékeléséből.

Mindig eszembe jut ez az esemény, mikor döntenem kell a pénzem felől. Sok kifizetni valóm van nekem is. De tudom, hogy Isten sokkal nagyobb dolgokat készített el nekem, ahhoz viszont az én kicsi adományomat is oda kell adnom. Tudom, sok-sok áldás vár rám. Csak nyitott szemmel kell járnom, helyes értékítélettel, hogy mindezt észre is vegyem. Ez a záloga boldogságomnak!

P. TÓTHNÉ SZAKÁCS ZITA

Isten vezet

Szememmel én vezetlek téged,
Amerre még, veled megyek.
Utat török, s nem árthat néked
Sötét völgy, vagy zordon hegyek,
Járj szárazon, vagy víz felett,
Orcámnak fénye hűn vezet.

Szememmel én vezetlek téged,
Kegyelmem is hűn támogat;
Nem engedem inogni lépted,
Bátran rám bízhatod magad,
Pusztákon át a mennybe fel
Erős karom hordoz, emel.

Szememmel én vezetlek téged,
Beváltom az ígéretet,
Ha napra nap jön, évre évek,
Ha szép napot ború követ,
Míg élted földi útja tart.
Megláthatsz színről-színre majd.

N É M E T R Ő L F O R D Í T O T T A V A R G H A G Y U L Á N É

A vén csibész Zákheus

Jézus így felelt neki: „Ma lett üdvössége ennek a háznak: mivelhogy ő is Ábrahám fia. Mert az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elveszettet.” Lukács 19:9-10

Világéletében becsüsként dolgozott, zálogházi becsüsként. De nem mintha az ódon régisége, festmények, műtárgyak szépsége tartotta volna fogva a szívét; egyedül a pénz, a vagyon, ezért tett meg mindent. El is érte, hogy a zálogházban eltöltött évtizedek alatt többszörös milliomos lett. Persze nem a fizetéséből, hanem mert gyakran szándékosan alábecsülte a neki eladásra kínált értékeket, és így szépen megszédte magát a jogtalan hasznon.

Megöregedvén agyvérzést kapott, fél oldala megbénult. Fia-lánya, menyevéje szépen berakták egy egyházi elfekvő kórházba. Amennyire lehetett, beosztották magukat, és havonként egyszer a család egy-egy tagja meglátogatta néhány percre, vittek neki valami süteményt. Húsvétkor, karácsonykor még haza is vitték; de igazából az egész család arra várt, hogy végre meghaljon a „vén uzsorás”, és hozzájuthassanak a milliós örökséghez. Várták az öreg halálát.

Ám, abba az intézetbe, ahol ez a becsüs élt, bejárt egy lelkész istentiszteletet tartani. A pap lelkesen, érthetően, mai szavak hirdette az ígét. Egy alkalommal a szőlőmunkások példázatáról beszélt:

- Kiment a gazda a munkapiacra, és ott álltak az emberek, ki-ki munkára várva. Fölvett ott reggel is egy csoportot, délben is, és este is, öt órakor. Amikor bérkifizetésre került a sor, az este fölvetteknek, tehát azoknak, akik csak egyetlen órát dolgoztak, ugyanannyit fizetett, mint akik reggeltől kezdve dolgoztak. Ezen ők morgolódtak, hogy ez nem igazságos...

Az öreg ott üldögélt a többi idős között, figyelt is, meg nem is. Ám hirtelen felkapta a fejét, mert a lelkész ezt mondta:

- Én pedig ennek az utolsónak is ugyanannyit adok...

- „Ennek az utolsónak is ugyanannyit adok” - ismételte magában, és lelke mélyéig megrendült, mert eszébe jutott egy rég elfeledett epizód szennyes életéből. Annak idején egy előkelő grófnő, aki rászorult, hogy eladja családjá kisebb-nagyobb értékeit, ezüst és aranytárgyait, fölbecsülte vele egy nagyon értékes tárgyat, és nem szólt semmit, amikor a csúfosan aláértékelt árat meghallotta. A grófnő az ajtóból arra a nagyon kicsi árra visszafordult, és azt mondta neki: „Tudja, hogy maga egy utolsó ember? - És most, sok évtized múlva egyszer csak hallja a Bibliából Jézus szavait, hogy *„ennek az utolsónak is ugyanannyit adok...”*”

Amikor a lelkész el akart búcsúzni, az öreg megkérte, hogy maradjon vele egy kicsit. S az ott maradt. Röviden mondom: egy életgyónást mondott el neki könnyes szemmel. Elmondta az egész életét. A lelkész pedig vizsgálatul elmondta neki Zákéus történetét. Amikor elérkezett oda, hogy Zákéus Jézus elé állt, és azt mondta: *Akitől valamit elvettem, annak négyannyit adok vissza, vagyonom felét meg a szegényeknek adom.* Majd a lelkész csöndesen azt mondta: *Akkor lett üdvössége ennek a háznak.*

Mit tett ezután az ember? - Legközelebbi karácsonykor, vagy húsvétkor, amikor az ünnepekre hazavitték, szépen összeszedte a műtárgyait, betétkönyveit, mindenét pénzzé tette. Megvoltak a régi följegyzései, könyvei. Nagy összegű csekkeket küldött azoknak, akiket becsapott, vagy azok gyermekeinek, szépen kinyomoztatta őket. Böven volt pénze és ideje abban az elfekvő kórházban. - A végrendeletét is megváltoztatta. Köteles részt adott a gyerekeinek, a többit pedig arra a kórházra hagyta, ahol ő ezt az Igét hallotta.

Most jön Zákéus történetének a vége. Fölrobbant a család! Gyermekei elmeszakértőt küldtek hozzá, hogy apjuk megőrült. Megtámadták a végrendeletet. Még a saját ügyvédjét is a nyakára küldték, hogy beszéljen vele „okosan”. Ám, akár gyermekei pereltek vele: verték előtte az asztalt, akár a menyei, akár az unokái siránkoztak neki, akár az ügyvédje próbálta rábeszélni, ő csak mosolygott, mosolygott, nem vitázott, csak annyit mondott: „Így döntöttem, mert így döntöttem.”

A család valahogy megtudta a lelkész és ennek az embernek a találkozását, és attól kezdve csak vén csibész Zákéusnak nevezték az apjukat, illetve nagyapjukat. De ő csak mosolygott, és békessége volt. - Mi köze neki Zákéushoz?

GYÖKÖSSY ENDRE „MAI PÉLDÁZATOK”
CÍMŰ KÖNYVÉBŐL

Közel és távol

Az ember azt hiszi, hogy amit a kezével elér, amit megfoghat, az közel van, s amitől az Óceán választja el, az távol.

Ismerek egy asszonyt, aki most öreg már, de valaha fiatal korában művésznő volt, és nagyvilági dáma. Emésztő becsvágy sarkallta, hogy megmutassa a világnak, önmagának, de még az Istennek is, hogy kicsoda ő.

Akkoriban egy „jó családból való úri leánynak” a család parancsolt. Belekényszerítették egy előkelő házasságba, amelyből született egy leánykája.

Felborította a házasságát, összeveszett a családjával, és belefejeselt a színház világába. A kislányát gyermektelen nagynénjének adta, s mint aki tudja, mit csinál, teljes energiával nekifeküdt, hogy karriert csináljon. Ez sikerült neki, s az is, hogy diploma nélkül, a puszta tehetségével betonegzisztenciát keverjen a talpa alá.

Nagy küzdelem volt, kemény munka, sok műszak, amíg nevet szerzett magának, és a küzdelem hevében észre sem vette, hogy egy kislány az otthagzott nagy családba temetve az édesanyja után sír.

Fanatikusán dolgozott ez az asszony. Sikert sikerre halmozott, de semmi sem elégítette ki. - Többet akart, nagyobbat, de maga sem tudta, mit. Sok pénzt keresett. Plakátokon, reklámokon, újságcikkekben olvashatta a nevét, de a szája íze egyre fanyarabb lett. - Aztán férjhez ment másodszer: szerelemből...

Ez a házassága olyan volt, mint amikor a zsák megtalálja a foltját. És a párjával ketten felrepültek a társadalom legfelső emeletére.

Azonban a gyerek mindebből kimaradt. - Szép leány lett, okos, tehetséges. Testvérré, családra vágyott, de az anyja ezt sem vette észre. Érettségizni sem akart. Csak mondta: - minek? - Ő úgymint rögtön férjhez megy, és szül magának egy családot. - Ezt meg is tette.

Aztán jött a második világháború fináléja.

Katona volt a vő, s a fiatalasszony a férjével, a két kis gyerekkel elhagyta az országot.

Az anya itt maradt, és hosszú évekig nem tudtak egymásról semmit.

Ez alatt az idő alatt Isten mélyen belenyúlt mindkettőjük életébe. Egyszerre lettek özvegyek. - Az anya elment a lánya után egy másik világ-részbe, bocsánatot kérni...

Nem kapott.

Népes családban, szép, okos gyermekek között találta a lányát. - Barátságos szép otthonban ültek egymás mellett majd három évig, és próbálták egymás kezét elérni, de nem sikerült. Olyan volt a beszélgetésük, mint mikor álmában kiabál az ember, de nem jön ki hang a torkából, és nem hallja senki.

Az anya ezt mondta:

- Azért jöttem, mert adósa voltam a lányomnak...

A lány azt felelte:

- Nem vette észre, hogy én sosem hívtam!

Hiába ölelték egymást, az Óceán ott terpeszkedett közöttük.

Majd belepusztultak mind a ketten, pedig mindkettőjüket megedzette már az élet. - Aztán hazajött az anya, testileg, lelkileg holtbetegen, és ott maradt a déli féltekén a lány halálos szomorúan. - Két vergődő, árva lélek, akiknek elvérzett a szíve. Az egyiknek az elveszett hazája, a másikat az elveszett családja után, de ezért a veszteséget egyik sem a másikat, hanem mindegyik magát okolta.

És Az, aki a szíveket vizsgálja, megkönyörült rajtuk.

Négy évig imádkozott az anya azért, hogyha az ő szavának nem volt hitele a lányá előtt, adjon valaki mást melléje az Úr, akinek hitele van. Szólaltassa meg az írott Igét a Lélek által, és emelje fel a lányá tekintetét a tajtékozó hullámokról a Megváltóra, aki mindkettőjükért meghalt...

Az anya konokul, kitartóan, szüntelenül imádkozott a lányá megbékéléséért, és négy év után megjött a válasz. - Egy olyan levél, amelytől eltűnt az Óceán, semmivé vált a sok ezer mérföld, és azóta is közelebb vannak egymáshoz, mint mikor a szíve alatt hordta a gyermekét. Mert ami

***az embereknél lehetetlen,
Istennél lehetséges...***

ZSINDELYNÉ TÜDŐS KLÁRA: „ISTEN MARKÁBAN”
CÍMŰ KÖNYVÉBŐL

Támogatás

Amennyiben adományával támogatni szeretné a Magyarországi Metodista Egyház Pécsi Gyülekezetét, ezen a számlaszámon megteheti:

10402427-50485348-54531009

A híd

Az igaz Lélek egybeköt,
a hamis lélek szétszakít.
Tanok és másságok fölött
egymáshoz így vezet a híd.

FÜLE LAJOS

Az ima

Egyáltalán nem magától értetődő dolog, hogy imádkozhatunk. Bár az ima az emberi szív természetes szükséglete, de attól még nem lesz joga Isten előtt. ... Imádkozunk Istenhez, akiben Krisztus által hiszünk. Ezért imánk soha nem lehet szómágia, Isten előtt szükségtelen már szerepet játszunk. Tudhatjuk, hogy ő tudja, mire van szükségünk, még mielőtt kérnénk. Ez adja imánknak a legnagyobb bizalmat és a boldog bizonyosságot. Nem a megfogalmazások, nem a szóbőrség, hanem a hit ragadja meg Isten atyai szívét, amely minket régóta ismer. A helyes imádság nem munka, nem gyakorlat, nem jámbor magatartás, hanem a gyermek odafordulása az Atya szívéhez. Ezért az ima sohasem feltűnést keltő – sem Isten, sem önmagunk, sem mások előtt. Ha Isten nem tudná, mire van szükségem, akkor át kellene gondolnom, hogyan mondom meg Istennek, amit mondok Neki, s hogy megmondom-e Neki. A hit, amely imám forrása, szükségtelenné tesz minden átgondolást és minden feltűnést. Az ima teljességgel bensőnk rejtekében történik, és mindenhogyan ellentétes a nyilvánossággal. Az, aki imádkozik, nem ismeri már önmagát, csak Istent ismeri, akit megszólít.

DIETRICH BONHOEFFER

FORDÍTOTTA DR. TIRINGER ISTVÁN

Honlap

Ajánljuk a pécsi gyülekezet honlapját, korábbi hírlevelek is olvashatók ott, egyéb információkkal, hírekkel és képekkel. Címe: <http://pecsimetodista.hu/> A régi honlap is elérhető még. **Istentiszteleteink hanganyaga is meghallgatható a honlapon!**

A honlapra, vagy a hírlevélbe küldendő anyagot a schauermannok@gmail.com email címre lehet eljuttatni.

Jézus él ma is!

*Halála és feltámasztása által lehet
bűnbocsánatunk és
új életünk!*

